

UZASADNIENIE

J. C. został obwiniony to, że w dniu 3 maja 2022 r. około godz. 15:30 w miejscowości K., pow. (...) znajdując się w rejonie ronda kierując po drodze publicznej motocyklem marki B. o nr rej. (...) jechał z prędkością 103 km/h w obszarze zabudowanym, na którym obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h przekraczając dopuszczalną prędkość o 53 km/h tj. o czyn z art. 92a §2 k.w.

Wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2023 r. sygn. akt VI W 193/22 Sąd Rejonowy w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą w Ustrzykach Dolnych

I. U z n a ł obwinionego **J. C.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie i tam opisanego, a stanowiącego wykroczenie z art. 92a §2 k.w. i za to na podstawie art. 92a § 2 k.w. w zw. z art. 24 §1 i §3 k.w. skazał go na karę grzywny w wysokości 1.000,00 (jeden tysiąc) złotych,

II. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 118 §1 i §3 k.p.w. i w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz.U. z 2023r.123.t.j) o opłatach w sprawach karnych w zw. z §2 i §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.12.2017 r. „w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków...” zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 100,00 (sto) złotych oraz kwotę 4688,82 zł (cztery tysiące osiemset osiemdziesiąt 82/100) tytułem wynagrodzenia biegłego i zwalnia od opłaty sądowej.

Apelację od powyższego wyroku w całości wniósł obwiniony **J. C.**, który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. poprzez dowolną ocenę zeznań świadków **M. R.**, **M. G.** oraz **D. K.** i uznanie ich za spójne, logiczne, szczegółowe nie noszące znamion przypuszczeń oraz bezsprzeczne, podczas gdy;

- świadkowie nie potrafili jednoznacznie i pewnie wskazać na podstawie czego stwierdzili, że pomiar wykonany był obwinionemu w jaki sposób dokonali identyfikacji obwinionego,

- zeznania świadków są sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w konsekwencji przyjęcia, że dokonany pomiar jest prawidłowy i możliwe jest z odległości 447,6 m przy rzekomej prędkości 103 km/h dokonanie celowania w tylną tablicę motocykla, podczas gdy z takiej odległości tablica ta jest niewidoczna i nierozpoznawalna,

2. obrazę zasady swobodnej oceny dowodów polegająca na przekroczeniu jej granic i dokonaniu dowodów w sposób dowolny, wybiórczy i wbrew wskazaniom wiedzy oraz logicznego rozumowania,

3. obrazę art. 39 § 1 k.p.s.w w zw. z art. 70 § 5 k.p.s.w i art. 366 § 1 k.p.k polegającą na niedopuszczeniu z urzędu dowodu z przeprowadzenia eksperymentu procesowego mającego na celu potwierdzenie możliwość dokonania prawidłowego pomiaru oraz możliwość prawidłowej weryfikacji sprawcy wykroczenia,

4. obrazę art. 5 § 2 k.p.k w zw. z art. 8 k.p.s.w. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego wyłącznie na podstawie zeznań świadków policjantów **M. G.** i **M. R.**, mimo że w świetle tych zeznań wina obwinionego jest co najmniej wątpliwa i powinna być rozpatrywana przy uwzględnieniu zasady „in dubio pro reo”,

5. obrazę przepisu § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. poz. 281) przez oparcie rozstrzygnięcia na wskazaniach urządzenia, które z mocy prawa nie może być wykorzystywane do dokonywania pomiarów prędkości;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość o 53 km/h podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika jednoznacznie, że pomiar wykonany był prawidłowo a zasady logiki i doświadczenia życiowego przeczą możliwości wykonania z odległości ok. 450 m pomiaru prędkości pojazdu (motocykla) jadącego z prędkością ok. 103 km/h w taki sposób, żeby - przy uwzględnieniu czasu jaki wymaga pomiar i jego weryfikacja pod kątem prawidłowości bądź ewentualnego błędu - można było skutecznie zidentyfikować pojazd oddalający się od miejsca kontroli „na tzw. odjeździe”,

7. błędną ocenę materiału dowodowego w szczególności nieuwzględnienia wyjaśnień obwinionego oraz zeznań świadka J. S., co w konsekwencji doprowadziło do uznania winnym obwinionego podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że obwiniony J. C. powinien zostać uniewinniony od zarzucanego mu czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania, ewentualnie o uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego jest całkowicie nieuzasadniona.

Należy zauważyć na wstępie, iż Sąd I instancji przeprowadził niezwykle szczegółowe postępowanie dowodowe i obszernie przesłuchał wszystkie osoby mogące mieć informacje w sprawie, jak również dopuścił dowód z opinii biegłego w dodatku na wniosek stron uzupełniając tą opinię.

Należy zauważyć, iż zeznania świadków funkcjonariuszy policji M. R. i M. G. mają istotny walor dowodowy. W oparciu o te zeznania nie tylko ustalono kompetencje świadków do przeprowadzania kontroli (odbyte szkolenia), ale również prawidłowość samej kontroli w tym konkretnym przypadku.

Co istotniejsze, zgodne zeznania świadków pozwoliły na ustalenie, że obwiniony początkowo poczuwał się do czynu, zdecydował się przyjąć mandat i że dopiero w momencie jego wypisywania, gdy pojawił się jego znajomy J. S. zmienił swoją postawę.

Świadek ten (emerytowany policjant) zaczął na miejscu kontroli drogowej zgłaszać swoje pretensje, kwestionować kompetencje policjantów, w efekcie czego został przez nich poproszony o zaprzestanie utrudniania czynności służbowych.

W sprawie przesłuchano także D. K., z którego zeznań wynika, iż był wyprzedzany przez motocyklistów „na podwójnej ciągłej” i zaraz za motocyklistami pojawił się nieoznakowany radiowóz nakazujący zatrzymania się obwinionemu. Zeznania powyższe korespondują z zeznaniami policjantów.

Jak wspomniano, w sprawie przeprowadzono także dowód z obszernej opinii biegłego inż. W. L. w zakresie sposobu przeprowadzenia kontroli prędkości motocykla którym poruszał się obwiniony. Z opinii biegłego wynika, iż jeśli sprzęt którym posługiwał się funkcjonariusz policji był sprawny technicznie (co zostało ustalone przed Sądem I instancji) i faktycznie oświetlał selektywnie tył motocykla wiązką laserową, to przy ustalonej odległości pomiaru i nawet przy nieidealnym celowaniu w całość tablicy rejestracyjnej, to wskazane na urządzeniu ustalenie prędkości (103 km/h) należy uznać za miarodajne, co najwyżej przy uwzględnieniu tolerancji pomiarowej (± 2 km/h).

Uzupełniająca opinia biegłego pozytywnie zweryfikowała jedynie miejsce kontroli przy ustaleniu, iż warunki terenowe nie stwarzały żadnych utrudnień dla biegu wiązki laserowej ręcznego urządzenia pomiarowego.

Zatem należy stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie zostało przez Sąd I instancji słusznie ustalone, iż kontrola prędkości obwinionego została przeprowadzona sprawnym urządzeniem pomiarowym przez wykwalifikowanych i

przeszkolonych funkcjonariuszy Policji w sposób profesjonalny, w miejscu zdatnym do przeprowadzenia kontroli. Zresztą miejsce to służyło już wcześniej do przeprowadzania pomiaru kontroli prędkości.

Nie było zatem potrzeby przeprowadzania wnioskowanego w apelacji eksperymentu procesowego.

Argumenty zawarte w apelacji stanowią zatem jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Sąd odwoławczy orzekł o treść art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 1 k.p.s.w.